

Barrio

de Fernando León de Aranoa.

Iñaki Revesado

Vaig llegir una petita sinopsi d'aquesta pel·lícula abans de veure-la. D'entrada, la proposta no em va semblar massa seductora. La idea de trobar-me amb las bravejades de tres adolescents semideliqüents, a hores d'ara (i després de *Trainspotting* i de totes les seves seqüeles) ja no em despertava gaire interès. Hi havia, tanmateix, darrere la càmera un jove que va fer l'any passat un film ple d'originalitat, *Familia*, cosa per la qual vaig decidir apostar pel seu treball.

Va ser així que em vaig veure ficat dins una barriada dels afores de qualsevol ciutat. Una barriada d'aquestes on fa vint anys tot just tenien els carrers asfaltats i que ara, amb l'estat del benestar, han aconseguit un centre comercial, una oficina bancària i -per suposat- una agència de viatges. Aquest és el lloc on els tres adolescents es preparen per passar un estiu allunyats de les platges saturades que s'anuncien a l'agència de viatges del cap de cantó. Però, què fer quan no es té res a fer, i a més es tenen les butxaques buides...? Res, no es pot fer res. Només deambular i deixar passar les hores. I això és el

que fan aquests al.lots. En el seu peculiar períple aniran sempre acompanyats per una càmera que se situa com un personatge més que no parla, només escolta, i que ens permet als espectadors gaudir d'uns diàlegs plens de realitat, a través dels quals anem coneixent la personalitat dels tres joves: Rai, el més resignat amb la vida que li ha tocat; Javi, que s'estima més deixar passar la vida perquè ja en té prou amb el panorama familiar; i Manu, el més inconformista i a qui primer li tocarà enfrontar-se amb una maduresa dura, però en el seu cas, esperançadora. És així com tot d'una ens adonam que la pel·lícula no parla de delinqüents, sinó de tres joves que cerquen el seu camí enmig d'un laberint de confusions i de manca d'oportunitats.

En el film es barregen escenes de terrible sinceritat (els dinars a casa de Javi), amb dosis de denúncia social ("l'excursió" a l'estació de metro fantasma, o la recerca que fa Manu del seu germà), amb moments d'encertada originalitat (la festa caribenya amb la dona mulata de carró) i d'altres d'humor discret i quotidià (en aquest sentit, els diàlegs referents a la moto

aquàtica guanyada per Rai, són una bona mostra de la naturalitat de les converses).

La tria dels actors protagonistes és un altre dels encerts del film, ja que cada un d'ells saben donar al seu personatge el to just. Juntament amb això hi ha uns secundaris memorables, entre els quals destacaria Alicia Sánchez i Enrique Villén, com a pares de Javi.

Fernando León va aconseguir a Donosti el premi al millor director. Alguns ho varen trobar injust, perquè reclamaven per a ell la *Concha* d'Or. Realment aquest premi no l'hagués vengut massa gros a la pel·lícula. D'ara en endavant s'haurà de seguir la trajectòria d'aquest realitzador (guionista d'èxit en treballs d'encàrrec, com ara *Cha, cha, cha*, per citar un exemple recent) que triomfa amb el seu segon treball després d'haver-ho fet també amb el primer, i a més amb una proposta totalment diferent. I és que si *Familia* era quasi surrealista, *Barrio* és una pel·lícula que s'acosta al neorealisme italià. En definitiva, un film excel·lent. □
Valoració: 4